

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci navrhovatelů: **a) J. L.**, bytem J. 145, a **b) J. M.**, bytem G. 3, B., oba zastoupeni Dr. J. Š., bytem L. 62, B., proti odpůrci: **obec Pasohlávky**, se sídlem Pasohlávky 1, zastoupena JUDr. Petrem Fialou, advokátem, Fiala, Tejkal a partneři, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Mezníkova 13, Brno, za účasti: 1) R. J., R. 267, 2) P. J., bytem J. 1816, V., 3) P. J., bytem J. 1816, V., 4) M. S., bytem P. 1370, B., 5) L. S., bytem Z. š. 5, B., 6) L. Š., bytem L. 1368, D., všichni zastoupeni Dr. Jiřím Škůrkem, bytem L. 62, B., 7) Thermal Pasohlávky a.s., se sídlem Pasohlávky 1, zastoupená Mgr. Marianem Jeřábkem, advokátem se sídlem Jakubské nám. 4, Brno, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu obce Pasohlávky schváleného usnesením zastupitelstva obce dne 10.6.2015,

t a k t o :

- I. Návrh **se z a m í t á.**
- II. Navrhovatelé **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Navrhovatelé **j s o u p o v i n n i** zaplatit společně a nerozdílně odpůrci náhradu nákladů řízení ve výši 8228 Kč k rukám JUDr. Petra Fialy, advokáta, Fiala, Tejkal a partneři, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Mezníkova 13, Brno, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatelé podali ke zdejšímu soudu návrh na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu obce Pasohlávky schváleného usnesením zastupitelstva obce dne 10.6.2015.

I. Podstata věci

Napadené opatření obecné povahy - Územní plán obce Pasohlávky schválený usnesením zastupitelstva obce dne 10.6.2015 mj. vymezil územní rezervy pro možné budoucí umístění dílčích částí nadregionálního biokoridoru NRBK15 (K161), který je v územním plánu označen jako KR NRBK-N (nivní větev) a KR NRBK-V (vodní větev). Ve vztahu k těmto koridorům stanovil tyto podmínky pro využití území: *„Nebudou prováděny žádné změny, které by znemožnily, ztížily nebo ekonomicky znevýhodnily případné budoucí umístění nadregionálního biokoridoru. Zejména nebudou káceny stávající biotopy (břehové porosty), nebude měněno využití pozemků (kupř. zorňování travních porostů), nebudou umísťovány stavby pro bydlení, občanskou vybavenost, rekreaci, výrobu a skladování, těžbu nerostů apod. Nepřipouští se rovněž provádění terénních úprav a oplocování částí pozemků ležících v koridoru“.*

II. Shrnutí návrhové argumentace

Navrhovatelé uvádí, že jsou vlastníky pozemků dotčených územním plánem a že tyto pozemky nemohou užívat v souladu s § 3 odst. 4 zákona č. 41/2015 Sb. a vyhlášky č. 357/2013 Sb. Nesouhlasí dále s umístěním územní rezervy pro „údajný nadregionální biokoridor“ a s tím, že územní plán „nezákonně zrušil účinnost“ § 18 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 350/2013 Sb. Omezení výstavby zemědělských staveb na pozemcích v jejich vlastnictví považují za nezákonné. Navrhovatelé rovněž poukazují na to, že nebyly řádně vypořádány jejich námitky, které podali dne 12.12.2014.

Vzhledem k tomu je navrhováno zrušení územního plánu. Na svém procesním stanovisku setrvali navrhovatelé i v podané replice a po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí stanoviska odpůrce a osoby na řízení zúčastněné

Odpůrce jednotlivé argumenty obsažené v návrhu odmítá a podrobně k nim argumentuje. Žádný návrhový bod neshledává důvodným a navrhuje zamítnutí návrhu. Na svém závěru setrval po celou dobu řízení před soudem.

Obdobně se k věci vyjádřila i osoba na řízení zúčastněná č. 7. I ta navrhuje zamítnutí návrhu a na svém procesním stanovisku setrvala po celou dobu řízení.

VI. Posouzení věci

Zdejší soud byl při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“). Zároveň se řídil i judikaturou Nejvyššího správního soudu, která se vztahuje k přezkumu opatření obecné povahy.

Soud tedy vyšel z toho, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 – 98, publikovaný pod č. 740/2006 Sb. NSS) je třeba při zkoumání důvodnosti návrhu postupovat v pěti krocích tzv. algoritmu přezkumu opatření obecné povahy. V prvním kroku soud zkoumá, zda napadené opatření obecné povahy bylo vydáno orgánem, který k tomu měl pravomoc. Ve druhém kroku se soud zabývá tím, zda orgán, který opatření vydal, nepřekročil zákonem stanovené meze své působnosti (věcné, osobní, prostorové a časové). Ve třetím kroku soud posuzuje zákonnost postupu odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy. Ve čtvrtém kroku se pak soud zaměřuje na otázky obsahového souladu napadeného opatření obecné povahy se zákonem, tedy s hmotněprávními předpisy. Poslední krok přezkumu pak spočívá ve zkoumání souladu opatření obecné povahy se zásadou proporcionality. Soud při přezkumu postupuje od prvního kroku k dalším s tím, že pokud u některého z kroků algoritmu shledá důvod pro zrušení napadeného opatření obecné povahy, aplikací dalších kroků se již věcně nezabývá, ledaže by povaha věci, zejména s ohledem na dopad soudního rozhodnutí na další průběh řízení o vydání opatření obecné povahy naznačení dalšího postupu vyžadovala, zejména z důvodů eliminací případných příštích opakovaných soudních sporů postavených na argumentaci vznesené již v projednávaném návrhu.

Soud neshledal návrh důvodným.

Ve věci přitom rozhodl bez jednání, za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. Odpůrce vyslovil s rozhodnutím bez jednání souhlas v případě, že soud dospěje k nedůvodnosti návrhu. To se také stalo. Navrhovatelé s rozhodnutím bez jednání rovněž souhlasili. Pouze pro případ, že by odpůrce na jednání trval, navrhovali výslech svědků. Soud však v daném případě nepovažoval za potřebné navržené svědky vyslýchat, neboť by jejich výslech nemohl přinést nic podstatného pro rozhodnutí ve věci. Skutečnost, zda Ing. J. D. z Městského úřadu Pohořelice postupovala při tvorbě územního plánu v rozporu se zákonem, soud nemůže zjišťovat jejím výslechem, ale z územního plánu, resp. ze správního spisu k němu se vztahujícího. Dopustila-li se snad korupčního jednání, jak naznačují navrhovatelé, tak tato otázka nemůže být předmětem daného řízení, kde je přezkoumáván územní plán, ale řízení trestního. To samé je pak třeba uvést i k navrženému výslechu starosty T. I. Ani skutečnost, že odpůrce je akcionářem společnosti Thermal Pasohlávky a. s., nemůže sama o sobě jakkoli ovlivnit zákonnost územního plánu.

Vla. Přípustnost návrhu

Nejprve se soud zabýval přípustností návrhu.

Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatele se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jeho právech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 – 120 (publikováno pod č. 1910/2009 Sb. NSS), uvedl: *„Navrhovatel tedy musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. (...) Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení. (...) Výjimečně je též představitelné, aby aktivní procesní legitimace byla dána i tehdy, tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá právo k takové cizí věci na území regulovaném územním plánem, že jeho vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem tento plán (jeho změna) připouští. Typicky půjde o vlastníka pozemku sousedícího s územím regulovaným územním plánem, který by mohl být dotčen určitou aktivitou, jejíž vlivy se významně projeví i na jeho pozemku (např. exhalacemi, hlukem, zápachem apod.) nebo které povedou k významnému snížení hodnoty jeho majetku“.*

V daném případě navrhovatelé vlastní pozemky, kterých se napadený územní plán přímo dotýká. Navrhovatelé také tvrdí a popisují zkrácení svých konkrétních práv ve smyslu omezení možnosti užívat svoje pozemky. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 8. 2010, čj. 4 Ao 3/2010 – 54, *„potenciální zásah do práv je myslitelný v zásadě u každého vlastníka nemovitostí umístěných v území regulovaném územním plánem. Územní plán, případně jeho změna tím, že určuje podmínky pro využití ploch s rozdílným způsobem využití, s určením převažujícího účelu využití, přípustného využití, nepřípustného využití, podmíněně přípustného využití ploch, a stanoví podmínky prostorového uspořádání, apod., v zásadě omezuje vlastníka nemovitostí v takto určených plochách v jeho právu užívat nemovitost jiným než takto stanoveným způsobem“.*

Z uvedených důvodů má soud za nepochybné, že navrhovatelé jsou osobami oprávněnými k podání návrhu.

IVb. Pravomoc a působnost odpůrce k vydání územního plánu

Navrhovatelé nijak nezpochybňují otázku související s pravomocí a působností odpůrce k vydání územního plánu. Ani soud nemá pochybnosti o těchto otázkách, které tvoří jádro prvního a druhého kroku algoritmu soudního přezkumu opatření obecné povahy. Vzhledem k tomu mohl soud přistoupit přímo ke kroku třetímu, kterým je zkoumání toho, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem daným způsobem.

IVc. Postup odpůrce při vydávání opatření obecné povahy

Navrhovatelé namítají, že nebyly řádně vypořádány jejich námitky ze dne 12.12.2014, konkrétně navrhovatelé zmiňují námitky ve vztahu k umístění územní rezervy a „zrušení účinnosti“ § 18 odst. 5 stavebního zákona (k této námitce se podle navrhovatelů odpůrce nevyslovil vůbec).

Podle § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. Jeho specifický obsah je blíže určován řadou ustanovení. Z § 68 odst. 3 správního řádu užitého přiměřeně podle § 174 odst. 1 tohoto zákona je zřejmé, že v odůvodnění nesmí zejména chybět esenciální obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí (mj. důvody výroků, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů).

Obecná aplikovatelnost § 68 odst. 3 správního řádu ostatně plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 16.12.2008, sp.zn. 1 Ao 3/2008, je jednoznačně uvedeno, že „i v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 a § 174 odst. 1 správního řádu z roku 2004). Nedostatek rozhodovacích důvodů způsobuje jeho nepřezkoumatelnost“.

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24.11.2010, sp.zn. 1 Ao 5/2010, na odůvodnění rozhodnutí o námitkách je třeba klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004). Musí z něho být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námitky uplatněné oprávněnou osobou za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené.

V námitkách ze dne 12.12.2014 podaných mj. navrhovateli byl uplatněn i nesouhlas s umístěním územní rezervy (námitka č. 1 rozdělená na tři argumentační části) a nesouhlas s vyloučením aplikace § 18 odst. 5 stavebního zákona (námitka č. 3). V rámci této námitky navrhovatelé poukazovali též na to, že jim obec dlouhodobě brání legalizovat jejich hospodářské stavby v zahradách, které jsou umístěny na jižní straně nádrže nejméně 1 km vzdušnou čarou od lázeňsko-rekreačního areálu na severní straně. Zdůraznili, že zatímco severní strana nádrže je využívána ke komerční rekreaci, obec dlouhodobě zakazuje jižní stranu nádrže využívat k rekreaci rodinné, aniž by pro to uvedla jakýkoli relevantní důvod.

Odpůrce v územním plánu tyto námitky (doručené dne 15.12.2014 a evidované pod č. 10.3.7.) zamítl s tím, že podrobné odůvodnění je uvedeno ve „Vyhodnocení projednání Územního plánu Pasohlávky“, které je přílohou opatření obecné povahy.

Skutečnost, že odůvodnění vypořádání námitek je obsaženo v příloze opatření obecné povahy a nikoli přímo v něm, není navrhovateli namítána, a proto se soud touto otázkou nezabýval.

Ve „Vyhodnocení projednání Územního plánu Pasohlávky“ je k námitkám navrhovatelů pod č. 10.3.7. mj. uvedeno, že se jim nevyhovuje. Odpůrce zde také zmínil, že námitky mj. *„opakují již dříve podané námitky v předchozím veřejném projednání“*, a proto odkázal *„na vypořádání námitek podaných dne 30.12.2013“*. Dále se na str. 165-167 odpůrce zabývá jednotlivými námitkami týkajícími se umístění územní rezervy pro nadregionální biokoridor. Vypořádání námitek přitom rozdělil a očísloval shodným způsobem, jako učinili navrhovatelé v podaných námitkách. Mj. zde uvedl, že *„v současné době neexistuje platná územně plánovací dokumentace Jihomoravského kraje. Zpracovatel územního plánu i pořizovatel v této souvislosti pečlivě zvažovali, zda vůbec a jakým způsobem chránit území, v němž se dá s velkou pravděpodobností očekávat (v nových Zásadách územního rozvoje Jihomoravského kraje) umístění nadregionálního biokoridoru a posuzovali přitom nezbytnost zásahu do vlastnických a jiných věcných práv, legitimnost cílů, které jej ospravedlňují, zásadu minimalizace zásahu ve spojení se zásadou subsidiarity, vyloučení libovůle a diskriminace. Použití institutu „koridor územní rezervy se jeví jako přiměřený a právě pro tyto účely vhodný nástroj: za situace neexistence nadřazené ÚPD a při vědomí, že je zde nesporný veřejný zájem na umístění nadregionálního biokoridoru, je třeba území chránit před zásahy a změnami, které by umístění biokoridoru v budoucnu znemožnily nebo významně zkomplikovaly. Šířka koridoru územní rezervy přitom byla se zřetelem k zásadě minimalizace zásahu do vlastnických a jiných práv omezena na nejnižší možnou míru.“*

Současně ale byly na základě požadavků majitelů některých pozemků vymezeny na jižním břehu vodní nádrže Nové Mlýny I dvě plochy územních rezerv R08, R09 pro možné budoucí využití jako plocha rekreace, v nichž budou prověřeny záměry na výstavbu objektů pro rodinnou rekreaci. K vymezení těchto ploch jako územních rezerv a nikoliv návrhových ploch vedly obavy z možných dopadů záměru na hlavní rozvojový směr obce (rekreace a lázeňství), obavy z dopadů na krajinný ráz a ochranu přírody, problematické územně technické podmínky spočívající v odlehlosti těchto území a s tím související nedosažitelnosti sítě veřejné technické infrastruktury. Do podrobnějšího prověření těchto problémů proto není možné uvedené plochy zařadit do ploch zastavitelných“.

K námitce č. 3 je pak na str. 167 a 168 uvedeno: *„Jednotlivé části dokumentace územního plánu jsou zpracovány autorizovanými osobami. Pořizovatel zpracovává pouze vyhodnocení projednání územního plánu a opatření obecné povahy. Obviňování pořizovatele z formulací uvedených v textové části dokumentace se tedy mívá účinkem. Dle textu námítky je zjevný úmysl namítatelů k využití předmětného území pro účely rekreace a nikoliv k zemědělským účelům, jak se snaží prezentovat v jiných částech námítky. Následná argumentace odkazem na § 18 odst. 5 SZ je bezpředmětná, protože tentýž paragraf SZ výslovně říká, že „uvedené stavby a jiná opatření ..., lze v nezastavěném území umísťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace*

výslovně nevylučuje“. A to je tento případ. Důvody pro vyloučení těchto staveb jsou v odůvodnění uvedeny a jakkoliv s nimi autoři námítky polemizují, jedná se o důvody závažné a podstatné. Existence většího množství rekreačních staveb postavených v posledních letech na břehu Vodní nádrže Nové Mlýny I bez stavebního povolení je toho dostatečným důkazem“.

Ze spisu vyplynulo, že navrhovatelé podali proti územnímu plánu námítky i dne 30.12.2013 (evidovány pod č. 9.4.08.), kterým bylo částečně vyhověno a byly vypořádány na str. 102-105 „Vyhodnocení projednání Územního plánu Pasohlávky“. Mj. zde byla obsáhle vypořádána otázka navržené územní rezervy pro nadregionální biokoridor, která je podle názoru odpůrce vymezena zcela v souladu s metodikou Ministerstva pro místní rozvoj z roku 2011. Rovněž zde bylo uvedeno, že „vzhledem k rozsahu území a dalším návazným plochám, kde byly uplatněny obdobné námítky, odlehlosti území od samotného jádra obce Pasohlávky, neexistenci stávající veřejné technické infrastruktury v předmětném území a potřebě řešení možného začlenění do krajiny a koordinace s nadregionálním ÚSES, bylo v dohodě s pověřeným zastupitelem a projektantem navrženo prověřit území z hlediska jeho možného budoucího využití pro rekreační účely. Pro další prověření bylo dohodnuto vymezení plochy územní rezervy pro rekreaci zahrnující i předmětné území, kde dojde k dalšímu prověřování záměru, po vydání územního plánu. Předpokládaný termín prověření záměru je do nejbližšího termínu zpracování zprávy o uplatňování územního plánu, tj. do 4 let od nabytí účinnosti územního plánu. Do doby prověření záměru bude toto území v rámci územní rezervy chráněno před zásahy, které by mohly případné budoucí možné využití znemožnit, nebo i jen výrazně ztížit. Navržená plocha ZZ1 bude proto z dalšího projednávání vypuštěna“.

Z uvedeného plyne, že se odpůrce námítkami navrhovatelů uplatněnými jak v roce 2013, tak v roce 2014 podrobně zabýval. Nelze se přitom ztotožnit s tvrzením, že by se k námitce č. 3 nevyjádřil vůbec. Jistě by se mohl některým dílčím otázkám věnovat podrobněji, nicméně způsob, jakým námítky vypořádal, nečiní územní plán nepřezkoumatelným. Soud pouze dodává, že navrhovatelé nevypořádání námitek namítali toliko v obecné rovině (aniž by konkrétně uvedli, kterou dílčí otázku opomněl podle jejich názoru odpůrce vypořádat), a proto se soud jejich námitkou mohl zabývat také jen takto obecně.

IVd. Posouzení zákonnosti opatření obecné povahy

Navrhovatelé namítají, že odpůrce v textu územního plánu odkazoval na stavební zákon (zákon č. 183/2006 Sb.), jehož účinnost podle navrhovatelů skončila dnem 31.12.2012, neboť byl nahrazen zákonem č. 350/2012 Sb. S tím soud nemůže souhlasit. Naposled zmíněný zákon (č. 350/2012 Sb.) totiž stavební zákon toliko novelizoval (změnil a doplnil), jak ostatně plyne jak z názvu tohoto zákona (zákon, kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu - stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony), tak z jeho textu (jednotlivé změny stavebního zákona jsou obsaženy v části první). Byť bylo následně ve Sbírce zákonů vyhlášeno nové úplné znění stavebního zákona (čl. III první části zákona

č. 350/2012 Sb.), neznamená to, že by skončila účinnost stavebního zákona č. 183/2006 Sb. (text tohoto zákona byl pouze změněn a doplněn).

Navrhovatelé dále namítají, že odpůrce nebyl oprávněn rozhodnout o umístění územní rezervy pro nadregionální biokoridor. Domnívají se, že za situace, kdy byly Zásady územního rozvoje pro Jihomoravský kraj zrušeny, nevychází územní rezerva pro nadregionální koridor z řádně vypracované a schválené dokumentace. O předmětné územní rezervě nemůže být rozhodováno na úrovni obce, ale toliko na úrovni kraje. Soud však s navrhovateli nesouhlasí.

Podle § 43 odst. 1 stavebního zákona územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy a plochy vymezené ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území, pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů. Záležitosti nadmístního významu, které nejsou řešeny v zásadách územního rozvoje, mohou být součástí územního plánu, pokud to krajský úřad ve stanovisku podle § 50 odst. 7 tohoto zákona z důvodu významných negativních vlivů přesahujících hranice obce nevyloučí.

Uvedené ustanovení (§ 43 odst. 1 stavebního zákona) tedy umožňuje v územním plánu řešit záležitosti nadmístního významu (mezi něž je třeba územní rezervu pro nadregionální koridor řadit) toliko tehdy, pokud nejsou řešeny v zásadách územního rozvoje a zároveň pokud to krajský úřad ve stanovisku podle § 50 odst. 7 stavebního zákona nevyloučí. Podle tohoto ustanovení krajský úřad zašle pořizovateli územního plánu stanovisko k návrhu územního plánu z hledisek zajištění koordinace využívání území s ohledem na širší územní vztahy, souladu s politikou územního rozvoje a s výjimkou územního plánu pro území hlavního města Prahy souladu s územně plánovací dokumentací vydanou krajem. Není tedy třeba, aby krajský úřad výslovně s řešením konkrétní záležitosti nadmístního významu souhlasil. Postačí, pokud se ve stanovisku k návrhu územního plánu, který návrh takového řešení obsahuje, nevyjádří k této otázce negativně, tj. nevyloučí řešení konkrétní záležitosti nadmístního významu. Popsané stanovisko přitom nevzdává v rámci správního řízení, jak se domnívají navrhovatelé.

V daném případě je podmínka první splněna, neboť Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje byly Nejvyšším správním soudem zrušeny a nové zásady dosud vydány nebyly. Otázka rezervy pro nadregionální biokoridor tedy v zásadách řešena není (na rozdíl od situace řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn. 7 AOs 2/2012, na který navrhovatelé odkazují). Současně Krajský úřad Jihomoravského kraje ve svém stanovisku ze dne 28.8.2013 vydaném podle § 50 odst. 7 stavebního zákona k návrhu územního plánu nevyloučil možnost úpravy záležitostí nadmístního významu v územním plánu. Odpůrce tedy zcela v souladu se zákonem předmětnou územní rezervu pro nadregionální biokoridor v územním plánu upravil, neboť pro takový postup byly splněny obě zákonem stanovené podmínky.

Nelze přitom souhlasit s tím, že by se vlastníci dotčených pozemků nemohli k této otázce vyjádřit, pokud o vymezení územní rezervy nebylo vedeno správní řízení. Možnost vyjádřit svoje stanovisko jim je totiž dána prostřednictvím připomínek a námitek k návrhu územního plánu. Tuto možnost také dotčení vlastníci (včetně navrhovatelů) využili.

Soud se neztotožnil ani s namítanou neúčelností a nepotřebností územní rezervy pro předmětný biokoridor. Předně je třeba uvést, že důvody pro umístění územní rezervy budou z povahy tohoto institutu zpravidla vágnější než důvody pro následné využití území pro účel, pro který byla územní rezerva zřízena (srov. k tomu rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14.2.2013, sp.zn. 7 AOs 2/2012). Současně je třeba při posuzování důvodnosti této námítky zohlednit, že navrhovatelé žádné konkrétní námítky ve vztahu k tvrzené neúčelnosti a nepotřebnosti územní rezervy neuvádějí, a soudu tedy nezbylo, než tuto námítku posoudit toliko v obecné rovině.

Soud považuje předně za potřebné vyjádřit se k institutu územní rezervy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 6. 2012, sp.zn. 1 Ao 7/2011, vymezení územní rezervy nepředstavuje stavební uzávěru, byť se jí v některých ohledech může zdánlivě podobat. V území je i nadále možno činit změny, ovšem s výjimkou těch, které by znemožnily či podstatně ztížily budoucí využití území způsobem, pro nějž má být území prověřeno. Územní rezerva je tedy prostorem, jehož případné budoucí využití pro uvažovaný záměr se má teprve prověřit. Podkladem pro vymezení územní rezervy tedy nemusí být konkrétní územní studie vyhodnocující jednotlivé varianty určitého záměru. Stejně tak nemusí být v dané fázi zpracován zcela konkrétní projekt realizace záměru. Samotná územní rezerva je toliko dočasným opatřením pro případ, že dané území bude prověřeno pro účel zvažovaného záměru s pozitivním výsledkem. Teprve poté mohou být činěny kroky k využití územní rezervy pro zvažovaný záměr.

Podstatným charakteristickým znakem územní rezervy je její dočasnost. Ačkoliv nepředstavuje stavební uzávěru, vlastníky dotčených nemovitostí v možnosti využití jejich nemovitostí omezuje. Je proto zcela namístě, aby toto omezení trvalo co nejkratší dobu – tj. dobu nezbytnou pro prověření možnosti využití území pro stanovený záměr. Právě na tento požadavek je nutno klást veliký důraz. Samotné umístění územní rezervy bude často dostatečně (a tedy v souladu s požadavkem proporcionality) odůvodněno tím, že je uvažováno o využití území a prozatím proto bude vhodné dané území „blokovat“ do doby, než bude připravena podrobnější dokumentace. V případě dlouhodobého bezdůvodného ponechávání území v kategorii územní rezervy by však již byla situace zcela jiná, neboť by musel být zřejmý pádný důvod, proč dosud nebylo území prověřeno (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.2.2013, sp.zn. 7 AOs 2/2012).

V případě právě posuzovaném se odpůrce v územním plánu k potřebě vymezení územní rezervy biokoridoru vyjádřil (a to i s ohledem na jeho umístění a šíři). Učinil tak přímo ve výrokové části územního plánu (na str. 45) i v jeho odůvodnění (na str. 66 a

67). V odůvodnění mj. uvedl podklady, na základě nichž k vymezení územní rezervy pro biokoridor přistoupil, a poukázal dále na to, že „nadregionální biokoridor byl vymezen již v Územně technickém podkladu regionálních a nadregionálních ÚSES České republiky, který pořídilo v roce 1996 Ministerstvo pro místní rozvoj ve spolupráci s Ministerstvem životního prostředí, podle § 7 zákona č. 50/1976 Sb. Jedná se tedy o dlouhodobě sledovaný záměr.“ Ve výroku je pak poukazováno na to, že potřeba využití koridorů územních rezerv bude prověřována při každém vyhodnocování územního plánu dle § 55 odst. 1 stavebního zákona. Po vydání Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje bude postupováno dle § 43 odst. 3 a § 54 odst. 5 stavebního zákona. „V období do vydání zásad bude účelnost koridorů územních rezerv posuzována podle ÚAP kraje a podle aktuálních rezortních studií.“

Z uvedeného je tedy zřejmé, že vybudování nadregionálního biokoridoru je dlouhodobým záměrem, proto je třeba územní rezervu pro biokoridor vyčlenit. Zároveň je v územním plánu zdůrazněno, že otázka potřeby územní rezervy bude pravidelně prověřována. Odpůrce se v územním plánu zabýval i možností přesunutí koridoru územní rezervy pro nivní biokoridor do jiné polohy (s ohledem na stávající poměrně intenzivní rekreační využívání příbřežních partií vodní nádrže Nové Mlýny I). Podle odpůrce však jiné řešení podmínky dané požadovanou cílovou podobou NRBK a aktuální situací v území neumožňují. „Původní údolní niva Dyje jako přirozený biotop pro trasování nivního biokoridoru je totiž zaplavena vodami nádrže a jediné vhodné biotopy pro náhradní trasování (tj. biotopy svým charakterem blízké původním biotopům nivy) se nacházejí v jižních příbřežních partiích nádrže. Dokladem toho je i postupný rozvoj odpovídajících typů společenstev v daném prostoru po dobu existence nádrže (zejm. porostů typických lužních dřevin a litorálních makrofytů)“. Za dané situace, kdy navrhovatelé žádné konkrétní námitky ve vztahu k neúčelnosti a nepotřebnosti biokoridoru nevznesli, neshledal soud postup odpůrce nezákonným.

Pokud jde o stanovenou šíři koridoru územní rezervy (50 m), tak i ta je dostatečným způsobem odůvodněna. Jak je uvedeno v územním plánu, jedná se o šíři jen o 10 m větší, než je požadovaná minimální šířka nadregionálního biokoridoru tohoto typu. Podle odpůrce by širší vymezení postrádalo smysl s ohledem na nutnou vazbu na vodní nádrž, resp. nivní polohu. Soud takový závěr nepovažuje za nepřezkoumatelný. Je-li minimální šíře tohoto typu biokoridoru stanovena na 40 m, je vymezení daného biokoridoru přiměřené, navíc je odůvodněno vazbou na vodní nádrž, resp. nivní polohu. Nelze tedy souhlasit s tím, že by byla širše stanovena nepřezkoumatelně.

Jestliže navrhovatelé namítají, že byla územní rezerva vymezena v rozporu s „platnou metodikou navrhování územních rezerv“ vydanou Ministerstvem pro místní rozvoj, tak touto námitkou se soud zabývat nemohl. Navrhovatelé totiž vůbec neuvedli, v čem tento tvrzený rozpor spočívá, a nedali tak soudu možnost tuto otázku posoudit.

Navrhovatelé dále nesouhlasí se „zrušením účinnosti“ § 18 odst. 5 stavebního zákona. Podle citovaného ustanovení lze v nezastavěném území v souladu s jeho charakterem umisťovat stavby, zařízení a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní

a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra. Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení, lze v nezastavěném území umisťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace výslovně nevylučuje.

Citované ustanovení tedy uvádí výčet staveb, zařízení a jiných opatření, která lze v nezastavěném území umisťovat. Možnost umisťovat uvedené stavby, zařízení a jiná opatření však může územně plánovací dokumentace vyloučit. Pokud tedy odpůrce vyloučil umisťovat v nezastavěném území některé stavby, které § 18 odst. 5 stavebního zákona podmíněně připouští, postupoval v souladu se zákonem. Citované ustanovení totiž umisťování takových staveb, zařízení a jiných opatření připouští pouze, pokud územně plánovací dokumentace (a tedy i územní plán) jejich umisťování nevyloučí. Domnívají-li se navrhovatelé, že k tomu nebyl odpůrce oprávněn, a že tak mohl postupovat jen stavební úřad ve správním řízení, mýlí se. Soud pouze dodává, že stavební úřad bude tuto otázku (tj. zda územní plán vyloučil v nezastavěném území umístit určitou stavbu, která by tam jinak v souladu s § 18 odst. 5 stavebního zákona umístitelná byla) posuzovat ve správním řízení vedeném podle stavebního zákona, kdy bude navrhováno umístění konkrétní stavby na konkrétní pozemek.

V daném případě územní plán ve vztahu ke koridorům územních rezerv pro možné budoucí využití jako dílčí části nadregionálního biokoridoru (KR-NRBK-N a KR-NRBK-V) uvádí tyto podmínky pro využití území: *„Nebudou prováděny žádné změny, které by znemožnily, ztížily nebo ekonomicky znevýhodnily případné budoucí umístění nadregionálního biokoridoru. Zejména nebudou káceny stávající biotopy (břehové porosty), nebude měněno využití pozemků (kupř. zorňování travních porostů), nebudou umisťovány stavby pro bydlení, občanskou vybavenost, rekreaci, výrobu a skladování, těžbu nerostů apod. Nepřipouští se rovněž provádění terénních úprav a oplocování částí pozemků ležících v koridoru“.*

Navrhovatelé nesouhlasí s tím, že na jejich pozemcích, do nichž předmětná územní rezerva zasahuje, územní plán „zakazuje existenci staveb hospodářského podpůrného významu potřebných pro obdělávání zemědělské půdy zahrady a sadu“. Tím podle jejich názoru dochází k porušení práva pozemky řádně užívat podle jejich druhu, jak stanoví § 3 odst. 4 zákona č. 41/2015 Sb. a vyhláška č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška).

Byť osoba na řízení zúčastněná č. 7 ve svém vyjádření správně poukazuje na to, že pozemky ve vlastnictví obou navrhovatelů (parc.č. 5148 a 5149 k.ú. Mušov) jsou v katastru nemovitostí evidovány jako ostatní plocha se způsobem využití zeleň, nelze přehlédnout, že v územním plánu jsou předmětné pozemky označeny jako plochy zahrad a sadů. Dovozejí-li však navrhovatelé porušení § 3 odst. 4 zákona č. 41/2015 Sb. (pozn. soudu: ve skutečnosti se jedná o § 3 odst. 4 zákona č. 344/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění zákona č. 41/2015 Sb., kterým se mění zákon

č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 388/1991 Sb., o Státním fondu životního prostředí České republiky, ve znění pozdějších předpisů), jedná se o ustanovení, které nabude účinnosti až 1.1.2016. Na předmětný územní plán (schválený dne 10.6.2015) tedy toto ustanovení při nejlepší vůli dopadat nemůže. K porušení citovaných ustanovení tedy nemohlo vydáním územního plánu dojít. Napadený územní plán je tedy v souladu se zákonem.

IVe. Posouzení souladu opatření obecné povahy se zásadou proporcionality

Byť navrhovatelé výslovně rozpor se zásadou proporcionality nenamítají, je z obsahu jejich návrhu zřejmé, že fakticky uplatňují i tuto námitku. Nemožnost umístit stavby pro podporu zemědělské činnosti na jejich pozemky totiž považují za nepřiměřené, mj. s ohledem na to, že na severním břehu jezera je celá řada rekreačních staveb.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2009, sp.zn. 1 Ao 1/2009, „(V) rámci soudní kontroly procesu tvorby územního plánu (jeho změny) v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. soud zkoumá, zda jsou vůbec dány podmínky k zásahu územního plánu do vlastnických práv určité osoby. Soud tedy především zkoumá, zda dotýčný zásah do vlastnického práva má ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod a zda je činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle. Shledá-li soud, že některá z uvedených kumulativních podmínek není splněna, je to zásadně důvodem pro zrušení územního plánu v té části, jež s dotýčným zásahem souvisí, umožňuje-li takto omezený zásah soudu do územního plánu charakter tohoto plánu jakož i povaha nepřijatelného zásahu. Shledá-li naopak soud, že všechny uvedené podmínky pro zásah byly naplněny, není to důvodem ke zrušení územního plánu ani tehdy, jedná-li se o omezení ve větší než spravedlivé míře. Otázka, zda byla poskytnuta či závazně přislíbena kompenzace, je pro účely posuzování zákonnosti územního plánu irelevantní, neboť se v rámci procedury pořizování územního plánu neřeší; jde o otázku relativně samostatnou“.

V rámci testu proporcionality napadeného opatření obecné povahy je tedy podstatné posouzení toho, zda dotýčný zásah do vlastnického práva má ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod, zda je činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle.

Při posouzení této otázky pak soud musel zohlednit i názor Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 7.10.2011, sp.zn. 6 Ao 5/2011. K zásadě proporcionality a její aplikaci při vydávání územních plánů zde Nejvyšší správní soud uvedl, „že si je vědom toho, že v procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je

politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. bod 114 rozsudku ze dne 2.2.2011, č.j. 6 Ao 6/2010 - 103). Nejvyšší správní soud poukázal ve své předchozí judikatuře i na to, že se při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2007, č.j. 2 Ao 2/2007 - 73, publikovaný pod č. 1462/2008 Sb. NSS). Ke zrušení územně plánovacího opatření obecné povahy by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku“.

Z uvedeného tedy plyne, že při posuzování územního plánu musí soud postupovat zvláště zdrženlivě s ohledem na realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Je to totiž příslušné zastupitelstvo (v daném případě zastupitelstvo obce), jako samosprávný orgán volený občany obce, kdo územní plán schvaluje. Prostřednictvím vůle zastupitelstva se v územním plánu realizuje vůle (většiny) občanů dané obce. Z tohoto důvodu lze ke zrušení územního plánu, který byl shledán zákonným, přistoupit pouze výjimečně, došlo-li k porušení zásady proporcionality zvláště závažným způsobem. V daném případě, kdy jsou zvažovány zájmy vlastníků pozemků na výstavbu zemědělských (či rekreačních) staveb, případně na jejich „legalizaci“, se zájmy na ochranu přírody a krajiny, za situace, kdy je na předmětných pozemcích dlouhodobě umístěna stavební uzávěra, soud neshledal porušení zásady proporcionality v takové intenzitě, která by ho opravňovala ke zrušení územního plánu, a to ani v jeho určité části.

Předně je třeba uvést, že územní plán v místě územní rezervy výslovně nezakazuje umístění staveb pro zemědělství, zahradničení či sadařství (výslovně se hovoří o stavbách pro „bydlení, občanskou vybavenost, rekreaci, výrobu a skladování, těžbu nerostů apod.“). Nelze tedy s navrhovateli souhlasit, že v místě územní rezervy je vyloučeno umístění všech staveb. Bude pak na příslušném stavebním úřadu, aby posoudil ve správním řízení podle stavebního zákona, zda konkrétní umístěvaná stavba např. „pro skladování nářadí“ znemožňuje, ztěžuje nebo ekonomicky znevýhodňuje případné budoucí umístění nadregionálního biokoridoru a zda tedy takovou stavbu je možné na pozemcích navrhovatelů umístit či nikoli. Tento svůj závěr bude povinen stavební úřad řádně odůvodnit. Navrhovatelé pak budou mít možnost (v případě, že se stavebním úřadem nebudou souhlasit) využít opravných prostředků podle správního řádu, případně podle s.ř.s.

Dále soud vyšel z toho, že zájem na ochraně přírody a krajiny je zájmem důležitým. Zásah do vlastnického práva má tak v daném případě ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod. Současně je činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli (koridor územní rezervy pro předmětný biokoridor je vymezen jen na malé části pozemků ve vlastnictví navrhovatelů a není zde *a priori* zakázána jakákoli výstavba). Zároveň se odpůrce zabýval i možností zúžení koridoru územní rezervy mimo pozemky navrhovatelů, avšak

takové zúžení koridoru shledal s ohledem na charakter biokoridoru nemožným. Svůj závěr řádně odůvodnil a soud považuje jeho odůvodnění za racionální.

Soud přitom neshledal, že by se jednalo o zásah diskriminační či vyznačující se libovůlí. Dovolávají-li se navrhovatelé odlišné situace na severním břehu nádrže, je třeba poukázat na to, že se skutečně jedná o situaci odlišnou. Zatímco na jižní části nádrže jsou pozemky dlouhodobě zařazeny mezi pozemky lesní, přírodní, případně zemědělské, na severu se nacházejí pozemky dlouhodobě zařazené mezi plochy bydlení, občanské vybavenosti a rekreace. Navrhovatelé, kteří vlastní pozemky na jižním břehu nádrže, se tedy nemohou důvodně domáhat stejného „zacházení“ jako osoby vlastníci pozemky na břehu severním.

Soud rovněž nepřehlédl, že pozemky navrhovatelů jsou z velké části zařazeny do ploch územní rezervy R 08. V části II.13.11. odůvodnění územního plánu nazvané „Plochy rekreace“ je uvedeno, že *„záměry vlastníků pozemků v k.ú. Mušov, na jižním břehu vodního díla Nové Mlýny I, byly zahrnuty do ploch územních rezerv R 08 a R 09 a budou dále prověřeny“*. Podle územního plánu je vymezení územní rezervy *„opodstatněno požadavky vlastníků pozemků na vymezení ploch pro rodinnou rekreaci, tyto požadavky jsou ale v konfliktu se zájmy ochrany přírody a krajiny, vznik rozsáhlejších ploch rodinné rekreace (chatových lokalit) by mohl mít rovněž negativní vliv na prioritní koncepci rozvoje obce založené na lázeňství a cestovním ruchu. Bude je proto nutné podrobněji posoudit, upřesnit a koordinovat s vymezením nadmístního územního systému ekologické stability (tj. i se zpracovávanými Zásadami územního rozvoje Jihomoravského kraje). Zabývat se je nutné rovněž ochranou archeologických nálezů“*. Z uvedeného tedy plyne, že odpůrce v budoucnu nevylučuje alespoň část pozemků navrhovatelů zařadit mezi plochy pro rodinnou rekreaci. Za této situace soud neshledal ani porušení zásady proporcionality.

V. Závěr

Ze shora uvedeného plyne, že odpůrce při rozhodování o námitkách, které navrhovatelé uplatnili, nezatížil územní plán nepřezkoumatelností a odůvodnění závěrů, k nimž odpůrce dospěl, pokládá zdejší soud za dostatečné. Důvodnými nejsou ani ty argumenty, kterými navrhovatelé brojí proti postupu odpůrce při vydání napadeného územního plánu; soud neshledal ani rozpor územního plánu se zákonem a zásadou proporcionality. Návrh je tedy nedůvodný a zdejší soud jej proto podle § 101d odst. 2 věty druhé s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatelé úspěšní nebyli, právo na náhradu nákladů řízení tedy nemají. Úspěšný byl odpůrce, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že odpůrci vznikly náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za dva úkony po 3 100 Kč, společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a vyjádření k návrhu, to vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif); vzhledem k tomu, že zástupce odpůrce je plátcem DPH, byla k odměně přičtena i částka odpovídající této dani. Celkem jsou tedy navrhovatelé povinni společně a nerozdílně zaplatit odpůrci částku 8228 Kč. K zaplacení této částky byla procesně neúspěšným navrhovatelům stanovena přiměřená lhůta. Soud přitom neshledal, že by se jednalo o věc natolik časově náročnou, aby to odůvodňovalo zvýšení odměny na dvojnásobek, jak požadoval odpůrce. Soud se neztotožnil s odpůrcem ani v tom, že by mu měl přiznat náhradu nákladů i za vyjádření k replice navrhovatelů, neboť v něm odpůrce nic podstatného pro řízení neuvedl.

Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. listopadu 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu